

Donald Trump i Jorge Ramos

He de violar una de les regles pròpies del contingut de les meves anàlisis en mitjans de comunicació. Confesso, d'entrada i per evitar falses interpretacions, que Jorge Ramos va ser alumne meu a la Universitat de Miami. Va patir un curs sobre el pensament llatinoamericà, que era part del currículum d'un màster en relacions internacionals. El vincle entre un professor benintencionat i l'alumne avantatjat es va mantenir amb el pas dels anys. L'admiració i el respecte són mutus. Per tant, no sóc del tot neutral a l'hora d'analitzar els fets i el context de l'enfrontament entre Ramos i el possible candidat a la presidència dels Estats Units Donald Trump.

Com a presentador d'Univisión, Ramos havia intentat aconseguir una entrevista amb Donald Trump durant mesos. Va ser rebutjat sistemàticament. Quan Ramos li va enviar una carta manuscrita, amb el seu número de mòbil personal, Trump es va limitar a publicar-la a internet, de manera que obligava el periodista a canviar de número. Abans, Univisión havia cancel·lat l'acord amb Trump per al concurs de Miss Univers. Frustrat per la negativa, Ramos se'n va anar a Iowa, lloc emblemàtic de les primàries, per assistir a una conferència de premsa del magnat.

En aquest escenari clàssic per als mitjans, on els periodistes disciplinats s'asseuen ben educadets, Ramos va alçar la mà, però Trump va triar abans dos col·legues seus, així que Ramos va esperar el seu torn, que no arribava. Trump el va ignorar. Ramos llavors es va aixecar i va plantejar el seu interrogatori sense esperar el permís. Les seves preguntes i asseveracions apuntaven a la pretensió de Trump d'expulsar deu milions d'indocumentats, de construir un mur al llarg de tota la frontera i de rescindir la ciutadania als

nascuts de pares sense papers en territori dels Estats Units. Trump silenciava que l'esmena número 14 de la Constitució nord-americana concedeix aquest dret automàticament, en aplicació explícita del *ius soli*.

Trump el va ignorar. El va comminar a asseure's. A anar-se'n a Univisión. A tornar "al seu país" (Ramos és ciutadà dels Estats Units). Ramos, tossut, va insistir en les seves "preguntes", ja convertides en acusacions i recordatoris de la legislació vigent. Finalment, Trump va ordenar als seus guàrdies de seguretat que expulsessin el periodista. Ramos va protestar, i va ser físicament empès cap a l'exterior de la sala.

I llavors va passar el més insòlit. Cap dels seus col·legues periodistes es va immutar, van seguir amb les seves preguntes anodines, i només quan un d'ells va indicar que s'havia

JOAQUIM ROY

CATEDRÀTIC JEAN MONNET I DIRECTOR DEL CENTRE DE LA UE, U. DE MIAMI

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

de convidar Ramos a tornar a entrar a l'acte, Trump va assentir. Ramos llavors es va convertir en un company de debat de Trump, el qual va contestar que, com a constructor de gratacels, podria aixecar un mur eficaç entre el Pacífic i el Carib, i que la legislació es podria canviar.

El tema de la immigració ha quedat inserit de ple en el cor de la campanya. Cap dels precandidats ho pot evitar. Als republicans els ha enxampat amb el pas canviat, preocupats per haver de debatre una qüestió enverinada com aquesta, i amb la por que gran part de l'electorat natural no els doni suport, segons els requeriments de Trump. La majoria dels hispans electors, no només demòcrates, donen suport a la protecció dels drets dels immigrants. No defensen mesures dràstiques d'expulsió, sinó una progres-

siva legalització. Els candidats demòcrates també estan indecisos en aquest terreny relliscós.

D'altra banda, les accions de Ramos han revelat l'estat lamentable de molts mitjans de comunicació als Estats Units, que s'han convertit en vehicles servils del poder i del suport condicionat que concedeix la necessària publicitat. Molts periodistes s'escuden en la seva tasca, que resulta excessivament *professional* en tant que, tristament, ha sobrepassat les seves normes. El periodista pretesament objectiu ha estat substituït per diverses formes d'activisme passiu. Unes vegades s'opta per la col·locació de *preguntes* que convidin a la defensa d'un programa. Altres vegades s'esgota el temps disponible amb temes aliens a l'ocasió. En aquest context, l'activisme de Ramos va oferir un fort contrast.

Què es pot fer amb unes declaracions que etiqueten tot un país com a generador de narcotraficants i terroristes? Com es pot tractar objectivament el mite que els sensepapers roben llocs de treball? Com s'explica que aquests "il·legals" són els únics que estan disposats (perquè no tenen més remei, esclar) a fer les feines que els autòctons rebutgen? Com s'afronta el mite de la immobilitat de l'essència nacional fonamentada en una ja desapareguda universalitat blanca, anglòfona i protestant? Per descomptat, no s'aconsegueix amb rodes de premsa orquestrades com si fossin una xerrada en un parvulari. Gent com Ramos s'han cansat d'aquesta paròdia de falses maneres.

Quan Trump va expulsar Ramos, cap dels col·legues periodistes es va immutar: van seguir amb les seves preguntes anodines